

Lukáš Dařílek

SKK Bohušovice, hráč II. KLM, šéfredaktor Kuželkářských listů

Jako mladý dorostenec jsem byl velký snílek, který kuželky viděl málem na olympiádě, a zbrusu nová osmidráha na něj koukala za každým rohem.

Dnes už vím, že to bylo pošetilé a že kuželky nikdy nebudou monopolním světovým sportem. Přesto si myslím, že každý nadšenec by měl mít svou ideální vizi, kam jeho milovaný sport dovést. Jasně, většina z ní bude muset ubrat i 99 %, ale bez snění bychom to daleko nedotáhli. Proto si dovolím svůj výhled posadit do ideálního světa. V něm se skloubí tři zásadní entity, které kuželkám dopomohou k rozkvětu.

První z nich je stát a veřejná správa vůbec. Je jasné, že bez dobře propracovaného systému subvencí se amatérský sport nikdy nebude plně rozvíjet. Je však v zájmu státu, krajů i měst, aby kuželky jako oblíbená činnost mladých i starších měla dobré podmínky. Osvícení správci veřejného majetku tedy měrou přiměřenou, ale především pravidelnou napomáhají rozvoji kuželek, a to za kooperace s Národní sportovní agenturou či jak se to bude jmenovat.

Druhou součástí systému jsou soukromí sponzoři a veřejnost vůbec. Svazu za přispění nadšenců a veřejného sektoru se podařilo zpropagovat kuželky natolik, že jsou na reprezentační a ligové úrovni k dispozici i sponzorské prostředky. Kuželky sice neběží v prime timu sobotního vysílání, ale moderní online technologie přitáhly dostatek diváků, aby zásadní střetnutí elitních hráčů bylo zajímavé pro širší obecnost. Z toho plynou příjmy, které podporují vnitřní soukolí českých kuželek. Svazu se díky tomu daří nastavit propracovaný systém národní reprezentace. Příjmy také podporují rozvoj ligových soutěží.

A pak je tu poslední, podle mého názoru, jednoznačně nejzásadnější součást celého snového světa. Tou jsou sami kuželkáři. Základna hráčů a hráček je dostatečně široká a rozmanitá. Od nejstarších pardálů, kteří pamatují ruční stavění, přes střední věk plný zkušených plejerů, až po ty nejmladší, kteří objevují krásy kuželek. Jejich společnou vlastností je, že jsou schopni, a především ochotni obětovat maximum volného času pro rozvoj sebe, svého klubu a konečně kuželek vůbec. Z této nadšené základny se potom vytváří podhoubí pro tvorbu prvních dvou skupin.

To je moje představa ideálního světa. V něm nesejde na tom, jestli za blízké budoucnosti všichni budeme hrát sedmistovky, či budou ASK se šňůrami, nebo bez. Jsou v něm zásadní lidé, bez nich žádný sport nemůže fungovat.

Můj výhled tedy spočívá v otázce, zda se i za deset let najde dostatek nadšených lidí, kteří budou pracovat pro kuželky. Je mi jasné, že to nikdy nebude úplně každý hráč či člověk, kdo se k nim nachomýtně. Já však chci věřit, že to bude větší skupina než dnes, a tam bych rád viděl kuželky za deset let.